

tror, det vil være nødvendigt at lade dette udgaa fra Administrationen, men jeg skal indrømme, at jeg gerne vilde have gjort det. Vi Radikale ender da med at udkaste den Tanke, at da denne Lavine, om jeg maa bruge det Udtryk, af Forslagsstillerne er bragt til at rulle, vilde vi foretrække, at vi nu resolut tog fat paa en Behandling af denne Sag, som gik ud paa at sætte Beskyttelsen ned. Det stemmer godt med vore Teorier og med vort Program, og det stemmer med hele vort Syn paa det Samfund, indenfor hvilket vi leve, og som vi finde, der er Grund til at skaffe denne Nedsættelse, som maaske kan beløbe sig til 5 Øre pr. Pund; det er altsaa virkelig noget at sætte sig i Bevægelse for. Vi tillade os derfor at fremsætte følgende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

„Idet Tinget udtaler, at Samfundets Interesser overfor Virksomheder, der ere faktiske eller retlige Monopoler, bør hævedes om fornødent ved Virksomhedernes Overtagelse af Stat eller Kommune, men at det efter de for Tiden foreliggende Oplysninger ikke kan anses for fornødent eller tilraadeligt at lade Staten overtage Sukkerproduktionen,

opfordrer det Finansministeren til at stille Forslag, hvorved der raades Bod paa den Uret, der er skabt ved den overordentlig store Beskyttelse, Sukkerindustrien har faaet ved den i 1908 gennemførte Lovgivning,

og gaar over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Formanden: Nu foreligger altsaa ogsaa denne Paastand om Overgang til Dagsordenen til Forhandling.

Ordføreren for Udvalget (N. P. Jensen): Jeg skal kun gøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen), der udtalte, at han og hans Partifæller agtede ikke at følge den af mig anviste Vej, idet jeg ønskede at sætte Afgiften op i Højde med Tolden. Det maa bero paa en Misforstaaelse. Der foreligger ikke fra min Side nogen Udtalelse om, at jeg agter at stille Forslag om sligt. Jeg har — jeg erindrer ikke, om jeg har gjort det i Dag — ved tidligere Lejligheder i Udvalget og i Betænkningen momentvis paapeget, at der teoretisk var to Veje at gaa til at tage Beskyttelsen bort: enten at sætte Afgiften op i Højde med Tolden, hvilket vilde blive til Fordel

for Statskassen, eller sætte Tolden ned i Afgiftens Højde eller i det hele taget slette Tolden og Afgiften, hvilket vilde blive til Fordel for Forbrugerne. Jeg har ikke anbefalet den ene Vej fremfor den anden, og selvfølgelig er den Vej, vi helst gaa, den at gaa ned baade med Told og Afgift.

L. Reventlow: Hvad selve Kærnepunktet i denne Sag angaar, kan jeg ganske slutte mig til den ærede Ordfører for Flertallet (N. P. Jensen). Jeg er ganske enig med ham i hans Udtalelser og Betragtninger og skal derfor slet ikke tale derom, jeg kan ikke sige noget bedre end det, den ærede Ordfører har sagt, og skulde jeg sige noget, som var lige saa godt, maatte jeg gentage Ord efter andet de Argumenter, den ærede Ordfører anvendte. Jeg skal derfor ganske lade dette Punkt ligge og kun tillade mig at gøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at der foruden selve Kærnepunktet i Sagen i Flertallets Paastand om Overgang til næste Sag paa Dagsordenen er fremsat en Udtalelse, som jeg, hvad jeg meget beklager, ikke kan gaa med til. Det er den Udtalelse, hvori Finansministeren opfordres til „at have sin Opmærksomhed henvendt paa Toldbeskyttelsen for Sukker og ved gunstig Lejlighed at stille Forslag om yderligere Nedsættelse deraf“, og jeg skal sige, hvorfor jeg ikke kan gaa med til den. Grunden er den, at da vi havde Lovforslaget om Afgift af indenlandsk Roesukker for i Aaret 1908, blev det, saa vidt jeg opfattede Situationen, en stiltiende Aftale, at der ikke skulde røres ved denne Afgift før 1916, og denne Aftale blev truffen særlig af Hensyn til Roedyrkene. Jeg havde selv den Gang Ordet, og jeg anbefalede netop ogsaa den Gang dette. Roedyrkernes Kontrakter vare afsluttede saaledes, at de løb ud omkring Aaret 1916, og vi kunde ikke faa Kontraktforholdet til Fabrikkerne løst inden den Tid. Det samme er Tilfældet endnu, største Delen af Kontrakterne løber til 1916, og det er os ikke muligt at faa løst dette Kontraktforhold. Hvis nu Sukkerbeskatningen tages op til Overvejelse, og Beskyttelsen bliver forringet, bliver ogsaa vort Forhold langt ugunstigere, end vi havde forudsat ved Kontrakternes Indgaaelse. Der kommer et Moment ind, som vi aldeles ikke havde forudset og ikke kunde forudse, og vi ville blive forfordelte mere, end Retfærdighed efter min Mening kan tillade. Jeg tror,